

Июще по много сѧ докачава до сърце-то ни синаксарз-а за изгѣбанный-а сынз, кой то сѧ чете въ дръвѣ-тѣхъ недѣльнѣхъ: „има хора, кои то иматъ на дѣшѣ-тѣхъ си много тѣшки грѣхове, защото сѧ зафанали юще отъ малки да живѣютъ безпѣтно, та затова сѧ паднали въ зло, и дошле въ отчааніе (а причина на отчааніе-то е распѣснѣтость-та); ачи плакъ не щѣтъ да сѧ исправятъ, ами залчаватъ на себе си юще оковы-тѣ на зло-то, и вѣр-калаватъ сѧ юще въ по-голѣмѣхъ погивель. Свети отци сѧжалѣватъ таквизи хора и понеже желаютъ да ги спасятъ, затова тѣратъ тѣка тѣзи притчѣхъ, въ коихъ-то показватъ, колко е голѣма милость-та и любовь-та божіа къмъ человекѣ, и то сѧ това намѣреніе ихъ тѣратъ, за да искоренятъ отчааніе-то имъ всеконечно, и да обвратятъ грѣшници-тѣ на добро; защото отъ тѣзи притчѣхъ сѧ види, че никакъвъ грѣхъ не може да бѣде по шкъ отъ милость-тѣхъ господнихъ.

Сички-тѣ, и вечерни-тѣ и утренни-тѣ стихове на тази недѣла, като тайни укори на наша-та совѣсть, потърсѣтъ ни дѣшѣ-тѣхъ, и напразно сѧ упира гордо-то ни сърце; уста-та ни отъ нашеніе хѣртѣватъ: „повѣрзай да ми отвориши обатіе-то (пазѣвъ-тѣхъ) башино; безпѣтно преминѣхъ животъ-а си, защо гледахъ, че имашъ голѣмѣхъ милость, спасителю, кол-то нема край: недѣй сега отфрла сиромашко-то мое сърце, защото къмъ тебе, господи, викамъ въ скръзь-тѣхъ си: „срѣшихъ отче до небо-то, даже и предъ тебе.“